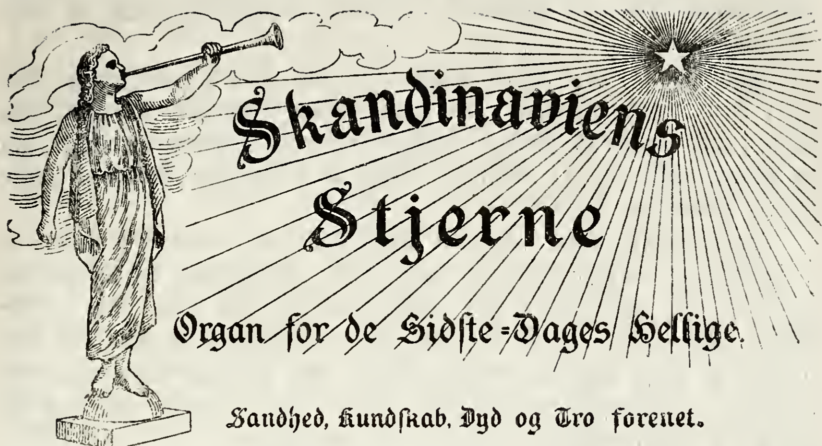

Nummer 8	15. April 1912	61. Aargang

Kvinden i Hjemmet.

(Fra »Liahona«.)

Professor Ellwood fra Missouri Universitet gjorde sig bemærket ved et Foredrag om Socialogi, i hvilket han behandlede Forældrepligter og omtalte Moderens Stilling med Hensyn til Barnets Velfærd. Han sagde blandt andet: „Det er Faderens Pligt at underholde Moderen, og en Kvinde, som udfører Hjemmets Pligter, er ingen Parasit (Snyltedyr). I Almindelighed misbilliger Manden, at en Hustru skal hjælpe til at underholde Familien; Kvindens Tilstedeværelse paa Industriens Omraade betyder nemlig en forøget Dødelighed blandt Børnene.

Forældres Ansvar er det vigtigste Punkt i Kvindespørgsmaalet — „Kvindebevægelsen". Barnet er vor sociale Systems Centrum, og derfor bør Barnets Velfærd nøje tages i Betragtning i hvert Spørgsmaal, der vedrører politisk og social Økonomi.

„Kvinden er den halve Verden"; man kan maaske endog sige, at hun er mere end den halve Verden; thi gjennem hende forplanter Racen sig til Fremtidens Generationer, og derfor bliver hun mer end den halve Verden.

Vi maa bedømme Civilisationen efter den Maade, hvorpaa den behandler sine Børn, og efter den Maade, hvorpaa den behandler Børnenes Moder. Der existerer nødvendigvis et gjensidigt Afhængighedsforhold mellem de to Kjøn. Derfor bliver Problemet dette: Hjemmet er

Barnets naturlige Omgivelse, og Hjemmets Paavirkning kan opdrage en god Borger. Dette er Kvindens oprindelig bestemte Stilling til Barnets Velfærd.

„Den Haand, som rører Vuggen, er den Haand, som styrer Verden", men derfor er ogsaa den Haand, som ødelægger Vuggen, den Haand, som ødelægger Verden. Barnet kan bedre undvære sin Fader end sin Moder. Men det er Mandens Pligt at underholde Moderen under hendes Omhu for Barnet.

Der er maaske dem, som ville sige, at jeg har reduceret Kvinden til at indtage en ynkelig Stilling, saa at hun ikke kommer til sin personlige Ret, før hun bliver gift. Men lad mig her sige: Det er ikke Enhver, som egner sig til at blive gift, men mange af dem, der leve som ugifte, vilde egne sig udmærket dertil. For de Ugifte staar et aandeligt eller et Foster-Forældreforhold aabent; men vi kunne ikke sige til Kvinden i Almindelighed: „Du skal og maa giftes."

Kvinden maa stille Fordringer til den Mand, hun binder sig til; men dersom hun gjør det, ville mangfoldige Mænd blive forkastede og en Mangfoldighed af Kvinder som Følge deraf forblive i ugift Stand. Nogle sige, at gifte Kvinder, som forblive i Hjemmet, ere Snyltedyr; det er godt for en Kvinde at bane sig Vej i Verden baade for hende selv og for hendes Familie, dersom hun er overbevist om, at hendes Gjerning i Hjemmet er udført. En Kvinde, som har bragt Børn ind i Verden, er en god Lærer.

En Kvindes — Husmoders — Arbejde i Fabrik og Lager foraarsager en betydelig Standsning i Familiens Fremgang. Ja, det er endogsaa bevist, at det har ledet til Familiens endelige Opløsning og Tilintetgjørelse. Derfor, jo højere vi naa paa Livets Stige, jo mere Omhu maa vi yde de Børn, som fødes, og derfor er det aldeles følgerigtigt, at der maa ydes Kvinder, som skulle føde og opfostre dem, større Omhu. Derfor spørger jeg: Hvordan kan en Kvinde først underholde Nutiden ved dagligt Slæb og Slid og dernæst tillige sørge for den kommende Generation? Det kan hun ikke, og derfor maa Faderen understøtte Moderen. I alt Fald vil den normale Mand foragte den Tanke, at hans Hustru skulde hjælpe med til at forsørge Familien. Derfor betyder, som før sagt, Kvindens Indgriben paa Industriens og Forretningens Felt større Dødelighed blandt Børnene. Under Paris' Belejring bleve alle Fabrikker og Lagre lukkede, og Kvinderne forbleve i deres Hjem. Og i en Tid som den, da Dødeligheden blandt de Voxne øgedes, formindskedes den derimod blandt Børnene. Jeg kalder dette et højttalende Svar paa Spørgsmaalet, og jeg paastaar fremdeles, at Kvindens rette Plads er i Hjemmet og der alene.

Men Klasse-Bevidsthed gjør sig saa stærkt gjældende i Kvindesagen, ja, jeg vil sige, den sætter Kjøn imod Kjøn. Vi kunne ikke bevare et

normalt, socialt Liv under saadanne Forhold. Livet selv er ikke en Konflikt — der er Plads for os alle; men Kjønnenes Fjendskab resulterer i den Slags Klasse-Bevidsthed, som aldeles ikke burde findes. Den ødelægger alle Livets gode Hensigter. Jeg tror heller ikke, at det er rigtigt, at Kvinderne anse sig selv som en Klasse. Det vil i Sandhed blive en Ulykkesdag, naar de skulle høste Frugterne af en saadan Opfattelse. Tag for Ex. de romerske Kvinders Historie. Kvinderne i det tidlige Rom opnaaede alle de legale og sociale Rettigheder, som mange Kvinder i vor Tid stræbe efter. Rigtignok havde de ikke Stemmeret — det havde ingen Kvinder i de Dage. Men de romerske Kvinder led netop paa Højden af deres Herlighed den dybeste Fornedrelse. Den romerske Kvinde havde ligesaa mange Mænd, som hun fyldte Aar, og at være barnløs var en fuldstændig Modesag. Derfor existerer der, som Historikeren Ferrero skriver, en stor Lighed mellem Rom i de Dage og en stor Del af Verden i vor Tid; vi nærme os i det mindste den yderste Grændse.

Men hvad er da Midlet; hvad behøve vi? Det bringer os til Hjertet af Slægtskabsforholdet mellem Mand og Mand. Intelligent og oplyst Selvinteresse, Tjenstvillighed og Selvopofrelse. Ikke Hensyntagen til Individet, men til hele Menneskefamilien. Vi kunne kontrollere de kommende Generationers Skjæbne. Det sociale Spørgsmaal er et moralsk Spørgsmaal. Efter min Opfattelse er det, vi mest behøve i Civilisationen, en sand Maade at opfatte vor Brugbarhed paa, en moralsk Ide, som kan lære Mænd og Kvinder at udnytte deres Arbejde til Fremtidens Fordel, til Gavn for den store Menneskehed; Individet vilde da med dets snæverhjertede Egennytte ikke triumfere over de Mange."

Foranstaaende Artikel indeholder mange sande Ting. Og Prof. Ellwood, som ikke er „Mormon", nærmer sig vor Opfattelse forbausende meget i disse vigtige Spørgsmaal.

Hvilket trist Billede ruller der sig ikke daglig op for os i disse de europæiske Lande, hvor Forholdene ere saa uharmoniske og saa fjærnt fra det, de burde være? Naar man taler om Hjem, som de burde være, og som de ere, da bedrøves man hjerteligt ved at finde saa mange, saa mange af dem som Drivhuse med islagte Ruder, hvor de smaa, sarte Planter fryse til Døde — Hjem, der mere minde om en Militærkaserne — et midlertidigt Opholdssted — end om det velsignede lyse og livsvarme Paradis, man alene kan kalde et Hjem.

Selv her i det yndige Danmark finder man Hundred-Tusind Mødre, som daglig, Aar ud og Aar ind, maa forlade Børn og Hjem og lade dem passe sig selv eller overlade dem til Fremmedes Tilsyn, medens Mødrene selv maa tilbringe deres Dag indenfor kvalme, usunde Fabriksvægge for at hjælpe til at skaffe Brød og Klæder til de Børn, som de

under de uheldigste Forhold maa bringe til Verden. Kun faa Timer i Ugen faa Moder og Barn Lejlighed til at vexle Ord og Blikke; thi naar Moderen tidlig om Morgenen gaar til sit Arbejde, sover Barnet, og om Aftenen, naar Dagværket standser, er Barnet ogsaa ofte i Seng. Børnene blive paa denne Maade mere bekjendte med Kvinderne i Buggestuen og Børnehaven end med deres egen Moder, som skjænkede dem Livet, og som daglig slider for at holde det ved Lige.

Hvad kan man vente af saadanne Børn, og hvad tør man forlange af saadanne Mødre? Hvornaar skal Forældrekjærlighedens velsignede Frø plantes og røgtes i saadanne uheldigt stillede Børns Hjerter? Kjærlighed til Hjem og Fødeland er Patriotismens og Loyalitetens stærkeste og tryggeste Hegn, men i saadanne Børns Hjerter fremdrives den, om den forøvrigt findes der, ad kunstig Vej og paa kunstig Maade.

Indtil der kan skabes forandrede sociale Forhold ved radikale Omvæltninger af Industri- og Arbejdsforhold — en sandere Forstaaelse mellem Arbejde og Kapital — vil den nuværende Tingenes Tilstand snarere forværres end forbedres.

Ogsaa paa dette Omraade har Mormonismen sine praktiske Fordele. Hjem og sandt Familieliv er, hvad de Sidste-Dages Hellige først og sidst bestræbe sig paa at naa. Utah-Kvinderne overlade sjelden deres Børns Opdragelse til Fremmede, men finde deres største Virkefelt inden Hjemmets Mure, medens Manden sørger for Livets Nødvendigheder. Af Statistiken fremgaar det, at 92 % af Befolkningen i Utah ejer deres egne Hjem, medens mange andre Steder 92 % bo i lejede Hjem.

Dette er naturlige Resultater af sand Gudsfrygt og Nøjsomhed, hvilket Paulus siger er en stor Vinding. De velsignede Frugter heraf spores i Stat som i Kirke; 65 Aars Erfaring i Bjergenes Dale, siden Utah i 1847 ydede de trætte og fordrevne Hellige et Tilflugtssted fra onde Forfølgere, har tilfulde konstateret, at Mormonkirkens Lære og Folkets Tillid til den er den eneste korrekte Socialogi i den civiliserede Verden, og den afgiver i Dag et Mønster for alle Nationer paa en heldig Løsning af dette Verdens mest aktuelle Spørgsmaal. Dersom Træet bedømmes af Frugten, hvad Slags Træ maa da Mormonismen være? Dersom Efterlevelsen af dens Lærdomme i det praktiske Liv har frembragt saadanne Frugter i deres Bjerghjem i Utah under de mest prøvende Forhold, hvorfor skulde de da ikke i ethvert andet Land og hos enhver anden Nation kunne frembringe lignende Resultater?

En ny Moses maa sikkerlig fremkomme for at løfte Aaget af de lidende Millioner, som i Dag vaande sig under Tyranni, og som ved misforstaaede Forhold, egennyttige og daarlige Ledere føre en stadig Kamp for Tilværelsen paa denne Jord, der er vor fælles Moder med lige Rettigheder for Alle og med ingen specielle Privilegier for Nogen.

Hvis alle de Mødre, som i Dag søge Fabrikker, Lagre og andre Steder for at hjælpe til at vinde det „højst Nødvendige“, kunde forblive i

deres Hjem, leve med deres Børn, vise dem den rette Vej, bygge om deres Mænd og gjøre Hjemmets Paradis fuldendt, hvilke herlige Resultater vilde der da ikke fremkomme? Fængslerne vilde reduceres, Hospitalerne mindre behøves, Mord og Selvmord sjelden udøves. Med eet Ord: Millenniets herlige Tid vilde da føles og universal Fred gjennemgløde den hele menneskelige Familie. Men det eneste Gjenfødelsesmiddel er sand Religion: „Elsk Gud over alle Ting, men Næsten som dig selv".

Red.

Den store Kulstrejke i England.

(Af Missionspræsident Rudger Clawson.)
»Millennial Star.«

Sikkerlig maa der siges, at „Tiden er ude af Lave". Store industrielle Forstyrrelser høre til Dagens Orden. I 1911 var Stor-Britannien Scenen for en gigantisk Jernbanestrejke, som altid vil mindes paa Grund af dens skrækkelige Følger for al Handel og Trafik, og som varede i Uger og lammede Alt. Oprør og Blodsudgydelse fulgte med, indtil endelig de stridende Parter — Jernbanekompagnierne paa den ene Side og Funktionærerne paa den anden — kom til Enighed og Uoverensstemmelserne bilagdes, Forretningerne gjenoptoges i deres sædvanlige Omfang, og normale Forhold indtraadte atter.

Men saaledes er det ikke i Dag. Scenen er forandret. Stor-Britannien staar igjen Ansigt til Ansigt med en Ulykke, der er skrækkelig baade i Natur og Omfang. Grundvolden under Englands kommercielle Velfærd er ved at vakle; Kongen paa sin Throne er i uafbrudt og ængstelig Raadslagning med sin Premier-Minister. Parlamentet har under alvorlig Overvejelse Midler og Love, som det haaber vil redde Situationen, oprette Tilliden og holde Hungerens Ulv borte.

Hvad er det da, som udøver en saa frygtelig og langtrækkende Indflydelse paa Forretningslivet og Landets Velstand? Det er den store Kulstrejke. Mineejerne staa „væbnede" over for Arbejderne og disse igjen overfor Mineejerne, medens Mineskakterne staa tomme. Denne Industri, som med Rette kan kaldes det britiske Riges finansielle Hjerteblod, er fuldstændig standset og ikke det alene; men næsten enhver anden Industri i Landene lider store Tab, medens Hundreder, Tusinder og Titusinder af Landets kraftige og arbejdsvillige Sønner berøves Arbejde. Mangen en fattig Mand, mangen en fattig Familie, der intet Ansvar bærer for Strejken, har allerede maattet udstaa utallige mentale Ængstelser og legemlige Lidelser; ingen Ild i Kaminen, utilstrækkelig Føde, Mangel paa Klæder til at skjærme dem mod Kulden — saaledes nødes de Fattige til at møde den sørgelige Stilling, som gaar selv det stærkeste Menneske nær til Hjertet.

Hvor og paa hvem det store Ansvar hviler for disse fortvivlede Forhold, enten paa Mineejere eller paa Arbejdere, kan maaske ikke endnu retfærdig bestemmes; men det er under alle Omstændigheder en Byrde, som nærmer sig den at sænke dem i Jorden.

Som et Vidnesbyrd om, at foranstaaende sørgelige Billede ikke er overdrevent, men snarere for mildt fremstillet, gjengive vi her nogle Tal og Oplysninger fra en Artikel i Liverpool Daily Post and Mercury for 19. Marts d. A., der har til Overskrift: „Strejken koster henimod sex Millioner Pund Sterling alene i Dagløn".

I Strejkens første Uge fra Mandag den 26. Februar, da Derbyshire-Minerne nedlagde Arbejdet, tabtes 2 Millioner Arbejdsdage i Kulindustrien alene.

I Strejkens anden Uge mistede Minere, Kontorfolk og Andre ikke mindre end 6,700,000 Arbejdsdage; ligesaa i den nys afsluttede Uge. Tab af Arbejdsdage i andre Industrier øges daglig. Efter et løst Overslag tabes ugentlig 5,250,000 Arbejdsdage.

Tab af Tid og Arbejdsløn i de 3 Uger til den 16. Marts er i »London Times« anslaaet som følger:

Kulmine-Arbejdere (alle Klasser)	15,450,000	Dage	£ 4,250,000
Andre Industrier	5,250,000	„	„ 1,325,000
Handelsrejsende, Agenter etc. . .	180,000	„	„ 68,000
Total. . . .	20,880,000	Dage	£ 5,643,000

Det før nævnte Lovforslag er bleven ført igjennem Parlamentet i største Hast i Haab om, at Strejken derved maa standses; dog næres der fra mange Sider Tvivl om, at det forønskede Resultat vil naas.

Selv nu, medens Forslaget er under Overvejelse, gjør Regjeringen under Premier-Minister Asquiths dygtige Ledelse alt, hvad der staar i dens Magt for at tilvejebringe en fredelig Forstaaelse mellem Mineejere og Arbejdere. Det blev oplyst i Gaarsdagens Morgenblade, at der paa Konferencen ikke opnaaedes Enighed, og at alle videre Forhandlinger vare standsede.

Angaaende Situationens yderlige Alvor siger »Liverpool Daily Post and Mercury«: Vi have set Premier-Ministeren, efter at han i ugevis har underhandlet, argumenteret og anvendt sin Overtalelsesevne, bevæget til Taarer komme ned i Underhuset og der gjøre Medlemmerne bekjendte med hans fuldstændige Nederlag og Skuffelse i hans Haab om at opnaa en tilfredsstillende Løsning af Spørgsmaalet. Endnu bitrere følte han det, da han tre Dage efter syntes fuldt forvisset om et heldigere Udfald end nogensinde tidligere. Han sagde: Vi have udtømt vort hele Forraad af Overtalelser, Argumenter og Underhandlinger; derfor maa vi nu tvinge dette Forslag igjennem, overbeviste om, at det er det eneste, vi kunne gjøre for at faa Ende paa den fortvivlede Stilling, der stirrer os i Ansigtet."

Men imedens tiltager Nøden og Elendigheden blandt de fattige Klasser. Nøden er uhyre stor i mange Kvarterer. I London alene er der mere end 50,000 Skolebørn, som daglig maa fødes af godgjørende Mennesker eller gaa sultne til Skolen. Uden Tvivl lide mange af dem tillige af Mangel paa Varme.

Dette er kun eet Exempel paa de mange Tilfælde af Savn og Lidelser. Fra Crewe meddeles det, at Hundreder af fattige, forfrosne Mennesker samledes udenfor med Sække, Kurve eller smaa Trækvogne og bad om Kul til Varme og Brød til Føde. Alt blev gjort for at afhjælpe Nøden; men disse Dage ere i Sandhed Sorgens Dage for Stor-Britannien".

Siden foranstaaende Artikel blev skreven, den 28. Marts, er Stillingen stadig bleven forværret paa alle Omraader. Og først for nogle Dage siden blev Arbejdet paa de fleste Steder gjenoptaget; dog kun delvis. Saaledes telegraferes fra London til „Berliner Tageblatt" den 8. April:

„Strejken har kostet Minearbejderne 6 Mill. Pund Sterling i direkte Løntab. Tilskudene fra Strejkekasserne beløbe sig til ialt 2 Mill. Pund Sterling, og andre Arbejderes Løntab bliver ca. 8 Mill. Pund. For Kulproducenterne og for de andre Industrier maa Tabet anslaas til ca. 10 Mill. Pund, saaledes at de samlede Omkostninger ved Konflikten udgjøre 36 Millioner Pund Sterling (over 648 Mill. Kr.), hvortil kommer ca. 14 Millioner Pund for Skade, hvis Omfang endnu ikke er fastslaaet. Kulgruberne ere nu i en saadan Tilstand, at det vil være umuligt strax at gjenoptage Arbejdet med Kuludvinding. En Del af Gruberne staar under Vand. De Folk, hvis Arbejde ligger over Forden, ville først gjenoptage Arbejdet, naar der indrømmes dem Minimalløn og 8 Timers Arbejdsdag.

Grubeejerne i Syd-Wales stille sig afvisende overfor disse Fordringer."

Men hvem rammes haardest af disse Tab? Naturligvis Arbejderne selv. De maa her, som saa mange andre Steder, selv betale „Gildet". Hvem har vel ydet de 2 Millioner i Strejkekasserne? Er det ikke ogsaa Arbejderne? Nu er den Spareskilling ødet, medens de selv have lidt uoprettelige Tab, ikke at tale om de Følelser af Bitterhed og Mistillid, som ere blevne vakte haade hos Arbejdsgivere og Arbejdere. Freden er mere nødtvungen end frivillig; thi hver af de stridende Parter føler, at den fulde Ret er paa dens Side, og at de Indrømmelser, der ere gjorte, er „ædelmodig Selvopofrelse"; derfor er den moralske Skade ikke paa langt nær udbedret.

Denne Strejke i det britiske Rige er en mægtig Verdensbegivenhed, der maaske vil give nye Inspirationer med radikale Forandringer i organiseret Arbejde i den civiliserede Verden. Den Dag, da noget saadant sker, vil hilses af Millioner med Glæde og Tak. Red.

Mandag den 15. April 1912.

Kun en eneste Gud at tilbede.

(Af Kirkens Første Præsidentskab i »Improvement Era«.)

Der opstaar ofte Diskussioner angaaende Meningen af isolerede Tekster eller Sætninger i Skrifterne, af hvilke dog de fleste faa deres Forklaring andre Steder i de hellige Skrifter. Nogle af disse ere aldeles unødvendige og uvigtige, og saadanne burde undgaas. Dog er det rigtigt at studere og komme til sand Forstaaelse af alt, som er skrevet til Lærdom og Opbyggelse.

De Bøger, som ere Kirkens Rettesnor, og som der ofte henvises til, ere Bibelen, „for saa vidt som dens Indhold er rigtigt oversat", Mormons Bog, Pagtens Bog og Den kostelige Perle. Disse Bøger ere blevne godkjendte og vedtagne i samlet Konference. Paa den Maade have vi Noget, vi kunne henvise til som Autoritet angaaende Lærdomspunkter.

Herren har ogsaa beskikket een Mand ad Gangen paa Jorden til at holde Nøglerne til Aabenbaring for Kirken med alle dens Organisationer, Myndigheder, Ordinancer og Lærdomspunkter. Men Aabenbaringens Aand er givet ethvert af dens Medlemmer til hvert Individs egen Oplysning og Hjælp, passende for den Sphære, hvori de virke. Men for den hele Kirke er kun han, der staar som dens Hoved, berettiget til at modtage Aabenbaring, som er Guds Bud, og som er afgjørende i enhver Uoverensstemmelse. Med to Raadgivere præsiderer han over Kirken i hele Verden; derfor har det første Præsidentskab Ret til at diktere i alle Ting henhørende til Opbyggelse, Bestyrelse og Regulering af Kirken som et Hele.

Der er et Spørgsmaal, som er bleven diskuteret i en af Kirkens underordnede Foreninger og henvist til vor Afgjørelse. Det findes i „Den Kostelige Perle" og lyder saaledes: „Og jeg har et Værk for dig, Moses, min Søn! og du er i min Enbaarne's Lignelse; og min Enbaarne er og bliver Frelseren, thi han er fuld af Naade og Sandhed, men der er ingen Gud uden mig, og alle Ting ere for mit Aasyn, thi jeg kjender dem alle". (Mos. 1: 6).

Det, hvorom Diskussionen drejede sig, var Ordene: „men der er ingen Gud uden mig". De synes at staa i Strid med mange andre Udtalelser baade i gamle og nyere Skrifter; men dette er ikke Tilfældet, naar de kun blive forstaaede paa rette Maade.

Moses var opdraget i en Tid, der var fyldt med Afguderi, og blandt Ægypterne fandtes mangfoldige Guder. For at paabegynde det Arbejde, som Herren havde bestemt for Moses, var det højst nødvendigt at koncentrere hans Tro og hans hele Sind paa det Punkt, at Gud, den evige Fader, var det eneste Væsen, som skulde tilbedes og dyrkes.

Derfor blev der lagt saa meget større Vægt paa de Ord, som her udgjøre Tvistepunkterne, men som virkeligt bleve talede til Moses. Det var for at lægge Eftertryk paa, at der ikke alene var falske Guder i den Tid, men ogsaa bedrageriske Aander, hvis Leder og Hoved var Djævelen, og han forsøgte at fremstille sig selv for Moses som den, der skulde tilbedes, hvilket kan læses i 12—25 Vers i samme Kapitel.

Dette blev som Hovedindhold og af samme Aarsag gjentaget i det første af de ti Guds Bud: „Du skal ikke have andre Guder for mig", det er, foruden mig, over mig eller ved Siden af mig, som Gjenstand for Dyrkelse og Tilbedelse (se 2. Mosebog 20: 2—5), eller som Paulus siger: „Thi omendskjøndt der er saakaldte Guder, være sig i Himmelen eller paa Jorden (som det da hedder: Der er mange Guder og mange Herrer), saa have vi dog een Gud, Faderen, af hvem alle Ting ere, og vi i ham, og een Herre, Jesus Kristus, ved hvem alle Ting ere, og ved ham". (1. Kor. 8: 5—6).

Det bør erindres, at det var Kristus, som, inden han kom i Kjødet, gav Loven og Budene til Moses, og som talede for Faderen, saaledes som han talede til Nephiterne, da han viste sig for dem efter sin Opstandelse (se 3. Nephi 15: 5), og i Henhold til Johannes' 1: 1. „I Begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud". Faderen repræsenteredes ved ham, og han talede og handlede i Faderens Sted ved Skabelsen og fra den Tid ned igjennem alle guddommelige Uddelinger; ligeledes ere ogsaa Engle under ham blevne beskikkede og autoriserede til at tale i Guds Sted (se 2. Mosebog 23: 20—21). Men som den eneste og virkelige Gjenstand for Tilbedelse og Dyrkelse staar Gud, den evige Fader, som den Højeste og det er i den Enbaarnes Navn, at vi nærme os til ham, saaledes som Kristus altid lærte. „Gud staar i Guds Menighed; han dømmer midt iblandt Guder" (se Salmen 82: 1). Jesus citerede dette og modsagde det ikke (se Johannes 10: 34—36). Alle retfærdige Væsener, som have Ret til at kaldes Guder, besade lig Frelseren „Guddommens Fylde legemlig" og ere Et, ligesom Faderen og Sønnen og den Helligaand ere Et.

Der findes saadanne Spørgsmaal vedrørende Lærdomme og Principper, som ere fuldstændig passende for Diskussion i Klasser og Foreninger, naar de ledes paa en passende Maade og i den Hensigt at vinde Oplysning; men der findes ogsaa Spørgsmaal, der ikke ere af mindste Betydning, og som ikke kunne besvares paa nogen authentisk eller afgjørende Maade. Saadanne bør undgaas, da de kun medføre Tidsspilde og endeløs Disput. Lad Lyset skinne og søg derefter i Tro, men lad Strid og Splid ikke finde Plads blandt de Sidste-Dages Hellige!

Joseph F. Smith,
Anthon H. Lund,
Charles W. Penrose,
Første Præsidentskab".

Vi haabe, at de Hellige i Skandinavien ville lægge sig foranstaaende Epistel fra det Første Præsidentskab paa Hjertet. Og til dem iblandt os, som ere „syge for forfængelige Spørgsmaal", ville vi sige: Dersom I ej ere tilfredse med, hvad Herrens Tjenere i Ydmyghed kunne forklare eder, saa søg Herren i Bøn og Faste, hvis det er af saa stor Betydning for eder; men stil eder ikke op som konsekvente Dommere i Sager, hvorom vor himmelske Fader ikke har oplyst dødelige Mennesker.

Tilbøjelighed til at finde Fejl og Lyst til at korrigere det Bestaaende i Kristi Kirke er meget farlig; thi det er de første og sikre Skridt til Apostasi og vil bringe saadanne selvbestaltede Reformatorer i aandeligt Mørke og til farlige Faldgruber, hvorfra ingen Magt kan redde dem, undtagen de i aandelig Fattigdom og Ydmyghed søge tilbage til Lyset.

Er der Nogle, som ikke ere tilfredse med Kirken, som den er, saa have de Frihed til at søge andre Samfund, der maaske svare bedre til deres Opfattelse, men hverken et enkelt Individ eller en Samling af Individer kan forandre Jesu Kristi Kirke. Den er hans, og han er dens Lovgiver og Overhoved. Red.

Missionsnyheder.

Afløsning. Ældsterne Carl E. Nielsen og J. Wesley Andersen ere hæderligt løste fra deres Missionsvirksomhed i Kjøbenhavns Konference for at rejse hjem. De forlode Kjøbenhavn den 7. ds. for over Tyskland og Frankrig at naa Liverpool, hvorfra de fortsætte Rejsen den 18 ds. med Damperen „Tunisian".

Begge disse Brødre have udført et rosværdigt Arbejde i Missionsmarken. Br. Andersen præsiderede over Helsingørs Gren, hvor han efterlader mange Venner, ikke alene blandt de Hellige, men ogsaa blandt mange Udenforstaaende; han har gaaet fra Dør til Dør over den hele Stad med det frelsende Budskab.

Hilsen fra C. C. A. Christensen. C. C. A. Christensen beder i et Brev til sin intime Ven, Ældste Oluf J. Andersen, om at bringe hans Venner i Skandinavien en hjertelig Hilsen. Til Trods for sine 81 Aar er han stadig aandsfrisk; i det Hele føler han sig vel og følger med usvækket Interesse Begivenhederne i baade Stat og Kirke. Naar han sammenligner vor Kirkes Stilling i Dag med den for 62 Aar siden, da han annammede Mormonismen, glæder det ham at se, hvorledes det ubetydelige Sædefrø er voxet op til et stort og kraftigt Træ; men samtidig glæder han sig over den Del, han har taget i Værket som Missionær baade ude og hjemme. De skandinaviske Hellige skylde Broder Christensen megen Tak for de mange smukke Salmer i vor Salmebog, som vi saa ofte og gjerne synge. Gid den gamle Troskæmpe endnu maa leve mange lykkelige Dage!

Søndagsskolernes Program for Maj 1912.

For 1., 2. og 3. Klasses Lektier se Side 123 i „Stjernen"s 60. Aargang. Tag 2. Klasses for 1., 3. Klasses for 2. og 4. Klasses for 3. Klasses Lektie.

4. Klasse.

13. Lektie: Den Helligaand kalder Barnabas og Saulus — Sergius Paulus omvendes, og Elimas straffes — Paulus prædiker i Antiochia om Kristus — Jøderne forbitres — Apostlerne gaa til Iconium.
14. Lektie: Apostlerne fly til Lystra og prædike der — Paulus helbreder en Lam — holdes for en Gud og stenes, men dør ikke — vender tilbage og styrker Disciplene.
15. Lektie: Paulus og Barnabas sendes til Jerusalem — afholde Møde angaaende Omskjærelsen — Barnabas og Paulus skilles fra hinanden.

Foraarskonferencen i Aarhus.

Den regelmæssige Konference afholdtes Lørdag og Søndag den 30. og 31. Marts i Konferencens Hovedkvarter, Borupsgade 12. Foruden de i Konferencen virkende Ældster vare tilstede: Missionspræsident Andrew Jenson og Carl E. Nielsen fra Kjøbenhavn samt Peter C. Petersen og Hyrum Domgaard fra Aalborg.

Det første Møde afholdtes Lørdag Aften Kl. 8 og aabnedes med Salmen: „Nu Zions Sol paany opgaar"; Bøn af H. P. Sørensen, hvorefter Salmen: „Vaagn op, hør Røsten lyder".

Konferencepræs. Peter C. Rasmussen bød de Forsamlede et hjerteligt Velkommen og udtalte Haabet om, at vi maatte nyde en rig Fest af aandelige Goder. De respektive Forstandere aflagde dernæst Rapport som følger: Mikkel Hansen, Aarhus; Mikkel A. Mikkelsen, Odense; Eric Ludvigsen, Randers; James R. Paystrup, Esbjerg, og Andreas C. Petersen, Silkeborg. Det fremgik af Rapporterne, at Grenene vare i en ønskelig Orden og Fremtidsudsigterne gode.

Det øvrige af Tiden benyttedes af Præs. Andrew Jenson, som først meddelte, at hans Afløser, Martin Christophersen, var i Vente og maaske vilde ankomme inden Konferencens Slutning. Han udtrykte sin Tilfredshed over, at han nu selv snart kunde rejse tilbage til sit eget Hjem. Dernæst udtalte han sin Tilfredshed over det prisværdige Arbejde, som er bleven udført i det forløbne Halvaar. Han dvælede slutte-lig ved Vigtigheden af at holde sig nær til Herren i Bøn og Yd-

mygghed, da Fristeren vilde prøve os paa ethvert Punkt, hvor vi ere svage; derfor behøve vi at vaage og bede.

At Konferencen vilde blive stærkt besøgt viste sig allerede i det første Møde, hvor omtrent 300 vare tilstede. Præs. Rasmussen udtalte sin Tilfredshed med Mødets Forhandlinger og indbød Hellige og Fremmede til at komme igjen. Mødet sluttedes med Salmen: „Der er et yndigt Land"; Taksigelse af Ældste Peter Hansen.

Søndag Morgen Kl. 10 afholdtes Søndagsskolernes Konference, der aabnedes med Sangen: „Vær velkommen, Søndag Morgen"; Bøn af Søndagsskolernes Superintendent Peter C. Christiansen, hvorefter Sangen: „Kom til vor Søndagsskole, kom, kom, kom". Rapporter aflagdes fra Søndagsskolerne i Aarhus af Peter C. Christiansen; Randers af A. A. Kruse; Odense af Ernest A. Jensen; Silkeborg af Carl M. Gjettrup og Esbjerg af Erastus Madsen. Stillingen var god og tilfredsstillende overalt.

Aarhus Skole udførte dernæst et udmærket Program, der tilfulde viste, med hvilken Flid og Interesse baade Lærere og Elever havde arbejdet. Præsidenterne Andrew Jenson og Peter C. Rasmussen talede derefter rosende og opmuntrende om alt, hvad de havde set og hørt, og tog Anledning til at fremholde Vigtigheden og Nytten af en Søndagsskole i enhver Menighed, hvor ikke alene Børn, men ogsaa Voxne skulde deltage. Mødet sluttedes med Sangen: „Tak for vor Søndagsskole". Taksigelse af Broder O. G. Møller.

Eftermiddag Kl. 2. Mødet aabnedes med Salmen: „Vor Gud vi til dig raabe". Bøn af Ældste C. O. Jensen, hvorefter: „O du Zion i Vest".

Følgende Missionærer bar et kort, men klart og kraftigt Vidnesbyrd angaaende Guddommeligheden af det Værk, de nu helligede deres Tid og Evner: Jacob Jensen, Carl E. Nielsen, Hyrum Domgaard, Peter C. Petersen, C. O. Jensen, Peter Hansen, George Sanders, A. M. Andersen, S. A. Rasmussen, Carl L. Albrectsen, James M. Jensen, Søren Andersen, A. Hintze Hansen, John. E. Christensen og H. Harry Madsen.

Præs. Rasmussen udtalte sin Tilfredshed over de gode Vidnesbyrd, som vare aflagte, og opmuntrede baade Missionærer og de Hellige til at leve saaledes, at Lysets og Vidnesbyrdets Aand altid maatte være hos dem. Mødet sluttedes med en Anthem: „Se, jeg staar ved Døren". Taksigelse af Broder N. Chr. Nielsen.

Aftenmødet aabnedes med Salmen: „I himmelsk Fred". Bøn af Ældste John E. Christensen, hvorefter Salmen: „O Helligaand, mit Liv, min Lyst".

Præs. Rasmussen aflagde Rapport over Virksomheden de sidste 6 Maaneder som følger: 59,730 Skrifter og 426 Bøger uddelte, 26,917

Fremmedes Huse besøgte, 2,460 evangeliske Samtaler, 403 Møder afholdte, 46 nye Medlemmer tillagte ved Daab og 4 Børn velsignede.

Præs. Andrew Jenson omtalte i Korthed Kristi andet og herlige Komme, hvorefter han foreslog Kirkens General-Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Ligesaa Rudger Clawson som Præsident over den europæiske Mission og Andrew Jenson som Præsident over den skandinaviske Mission med Oluf J. Andersen som Translatør og Redaktionssekretær for „Skandinaviens Stjerne" og P. Waldemar Nielsen som Missionssekretær.

Ældste Peter H. Sørensen blev beskikket til Præsident over Aarhus Konference og Forstander over Aarhus Gren efter Peter C. Rasmussen, der rejser hjem i Maj. Som Medarbejdere i Aarhus: Christian O. Jensen, Peter Hansen, George S. Sanders, Stanley A. Rasmussen og H. Harry Madsen.

Randers Gren: Eric Ludvigsen, Forstander med Andrew A. Kruse og Carl L. Albrectsen som Medarbejdere.

Odense Gren: Mikkel A. Mikkelsen, Forstander med Søren Andersen, Ernest A. Jensen og John E Christiansen som Medarbejdere og Andrew H. Hansen til at præsidere over Svendborg Distrikt.

Esbjerg Gren: James M. Jensen, Forstander med Erastus Madsen som Medarbejder.

Silkeborg Gren: Andreas C. Petersen, Forstander med M. Gjettrup som Medarbejder.

Det øvrige af Tiden benyttedes af Præs. Andrew Jenson, som under stor Opmærksomhed af de mere end 400 Tilhørere holdt en belærende og interessant Tale angaaende Frafaldet.

Præs. Rasmussen gjorde nogle passende Slutningsbemærkninger, hvorpaa Mødet endte med en Anthem: „Led mig". Taksigelse af Ældste Andrew A. Kruse.

Mandag afholdtes Præstedømsmøde, og om Aftenen holdt Præs. Andrew Jenson et Foredrag angaaende Evangeliets Gjengivelse, set i den hellige Skrifts saavelsom i Kirkefædrenes og Verdenshistoriens Lys.

Tirsdag Aften afholdt Ungdomsforeningerne deres Konference. Der er organiserede Foreninger i Aarhus, Randers og Odense, og Repræsentanter for disse aflagde gode Rapporter over deres Virksomhed. Dernæst udførtes et interessant Program, hvorefter Præs. Andrew Jenson udtalte sin Tilfredshed med alt, hvad der var udført, og opmuntrede til fortsat Flid i det gode Værk.

Præs. Rasmussen fremstod til Slutning og takkede alle, baade Hellige og deres Venner, for al den Venlighed og Gjæstfrihed, der var bleven udvist overfor vore Besøgende og Missionærerne. Han takkede ogsaa Sangkoret med dets Dirigent og Organist for deres store Andel i, at alle Møderne vare blevne saa festlige og vellykkede.

Onsdag Aften afholdt Koret en særdeles vellykket Koncert, hvor et udmærket Program blev udført. Salen var fuldpakket, og alle følte sig glade og opbyggede.

Torsdag Aften afholdtes en Afskedsfest for Missionærerne og andre Besøgende, hvor Præs. Jenson sang en af ham forfattet Afskedssang; dette vilde nemlig blive hans sidste Besøg i Aarhus. Hans Afløser, Martin Christophersen, var netop ankommen. Han blev introduceret af Præs. Jenson, og han bragte Hilsen til de Hellige fra Venner og Bekjendte i Zion samt udtalte Haab om, at dette hans første behagelige Møde med de Hellige i Aarhus maatte følges af mange lignende i Fremtiden.

Christian O. Jensen,
Konferencens Sekretær.

Korrespondance.

Kjøbenhavn, den 2. April 1912.

Redaktøren af „Skandinaviens Stjerne".

Kjære Broder!

Tillad mig i „Stjernen" at udtale nogle af mine Følelser og aflægge min hjertelige Tak til Missionærerne og de Hellige i Aalborg Konferences forskjellige Grene. Jeg har nu for anden Gang virket der som Præsident over Konferencen. Sidste Gang var det fra 1. Juli 1910 til 1. Februar 1912, da jeg blev forflyttet hertil for at afløse Ældste O. J. Andersen, som de sidste 7 Maaneder midlertidigt havde præsideret over Kjøbenhavns Konference. Som Oversætter og Skriver for „Stjernen" kunde han ikke afse Tid nok til at opfylde de mange Pligter, som paahvile en Præsident.

Jeg glemmer ikke mine Søskende og Venner i Aalborg Konference; men da jeg ikke kan naa at skrive til hver enkelt af dem og heller ikke kan faa Tid til at mødes med dem i Foraarskonferencen, der skal afholdes der den 6. og 7. ds., sender jeg herved min hjertelige Hilsen og Tak til dem alle for den Tro og Tillid, de skjænkede mig, og for den Interesse, de viste Herrens Sag, hvilket alt bevirkede, at vi havde Fremgang og udførte et saa tilfredsstillende Arbejde; maa Herren velsigne dem alle derfor. Lad mig sige til enhver af dem, at Gud ingenlunde vil glemme, hvad de have gjort. Jeg haaber, at Enhver vil fortsætte i det Gode og ikke blive træt; thi Lønnen tilhører kun den, som bliver bestandig indtil Enden.

Jeg i Forening med Ældste Hans Mortensen fra Bergen ankom hertil om Morgenen den 2. Februar med Damperen „Cimbria" og blev budt Velkommen af min gamle Ven, Præsident O. J. Andersen; i Missionskontoret blev jeg venligt modtaget af Præsident Andrew Jenson.

Jeg tog lige strax fat paa mit Arbejde i den nye Mark og fandt

her gode, unge og dygtige Missionærer, som alle arbejdede i Enighed og god Forstaaelse, og min højeste Stræben skal nu være at vinde deres Tillid og Kjærlighed i samme Grad som min Forgjænger, Br. Andersen. Naar jeg bliver bekjendt med Lokaliteter og Forhold her, med hvilket Forstander Henry Bjørkman er mig en dygtig Støtte og paalidelig Hjælper, haaber jeg at kunne udføre noget Godt ogsaa her; men uden baade Ældsternes og de gode Medlemmers forenede Bistand og Bestræbelser kan ingen enkelt Mand udrette noget af Betydning for at oplyse Menneskeslægten om det sande Evangelium, der er aabenbaret til Jorden i vor Tid.

Jeg har nu besøgt alle 7 Grene i Konferencen og fundet gode, nidkjære Medarbejdere og gode Hellige, der søge at vise Troen i deres Gjerninger, hvilket jo er den mest frugtbringende Missionsmethode, der hidtil er anvendt. Mit sidste Besøg gjaldt Bornholm i Selskab med Præs. Andrew Jenson. Her virke to gode, unge Missionærer, Peter C. Lundgren som Forstander og James Christensen som Medhjælper. Der findes 23 Medlemmer paa Øen og adskillige gode Venner, som ere gjæstfri og velvillige overfor Ældsterne. Det glædede mig at finde tre Familier der, som ere saa velstillede, at de hver eje deres eget Hus i Rønne.

Præs. Jenson holdt flere Foredrag, som ledsagedes af Illustrationer, og som vare vel besøgte. Vi benyttede Lejligheden til at gjæste den historisk bekjendte Kristiansø, der har været i dansk Besiddelse siden 1684, da den danske Konge Kristian V. befæstede den og indkvarterede Soldater der; 1850 sløjfedes Fæstningen, og Mandskabet fjernedes. Siden har den været beboet af nogle faa Mennesker, omtr. 130 ialt, af hvilke de fleste ernære sig ved Fiskeri.

Øen er en Stenklippe, beliggende i Østersøen omtrent $3^1/_2$ dansk Mil øst fra Bornholm, og ikke større, end at man kan gaa omkring den paa $^1/_2$ Times Tid. Et Lokale blev os velvilligt overladt til Fremvisning af vore Lysbilleder, og Præs. Jenson holdt et Foredrag. Ældste O. J. Andersen besøgte Øen i September 1910 og fremviste Lysbilleder; han var, saa vidt vides, den første Ældste, som prædikede Mormonismen paa Øen. Hjemrejsen til Kjøbenhavn var stormfuld, saa vi bleve 3 Timer forsinkede; vi følte os derfor meget tilfredse, da vi atter befandt os i vor lune Rede i Korsgade 11, hvor alt aandede den samme Hygge som altid. Allerede den følgende Aften forlod Præs. Jenson atter Hovedstaden for at paabegynde Foraarskonferencerne, der denne Gang tage deres Begyndelse i Aarhus den 30. og 31. Marts. Jeg ønsker, at alle Konferencerne maa blive gode og velsignede. Det er nu Præs. Jensons sidste og M. Christophersens første Tur som Præsident over den skandinaviske Mission.

At Herren vil velsigne Zions Sag og enhver Forkæmper for Sandhed og Ret, ønsker

Deres i Fredens Pagt forbundne
Richard C. Miller.

En Moders Indflydelse.

Den Indflydelse, en øm Moder kan udøve, har frelst Sjæle ved at skabe Karakter. Erindringen om hende og et velsignet Hjem har altid bidraget meget til at tøjle menneskelige Lidenskaber. Moderkjærligheden har to Elementer i sig: Opofrelse og sand Hengivenhed. En kristen Moders Pligter ere høje og hellige. Hun valgte frit at paatage sig Ansvaret, men da hun først havde gjort det, blev det en Magt, som stod i fuld Samklang med Naturens Love og deres følgerigtige Konsekvenser med Hensyn til Menneskeslægtens Velfærd og Opretholdelsen af offenlig Orden. Moderkjærligheden indbefatter Hengivenhed. Moderen er den store Præstinde for naturlig Orden og Harmoni. Hendes Alter er Familiearnen. Medens Manden er travlt beskæftiget med verdslige Ting er der anbetroet hende Opdragelsen af en udødelig Sjæl, den mest værdifulde Skat, som blev dannet ved Guds Haand.

Missionærernes Rapport for Marts 1912.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
Christen M. Jensen	Aalborg	16	10744	186	3362	561	80	4		6
Peter C. Rasmussen	Aarhus	22	16356	148	6995	481	131	11	3	
Richard C. Miller	Kjøbenhavn	25	18380	253	10753	706	125	9		
Hyrum D. Jensen	Bergen	16	7499	360	4147	834	100	6	1	
John Halvorsen	Kristiania	29	11850	299	3967	909	167	13		1
Fred. C. Mickelsen	Trondhjem	9	12427	465	2703	541	61			
Totalsum for Missionen		117	77256	1711	31927	4032	664	43	4	7

Indhold:

Udgivet og forlagt af Andrew Jenson, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).